Kysymys 14:

Onko SEUT 267 artiklan ensimmäisen kohdan b alakohtaa tulkittava siten, että kun kyse on johdetun oikeuden pätevyyttä koskevasta kysymyksestä, jonka myös tuomioistuin, joka ei ole kyseisessä artiklassa tarkoitettu tuomioistuin, jonka päätöksiin ei kansallisen lainsäädännön mukaan saa hakea muutosta, on velvollinen esittämään, ja pätevyyskysymykseen liittyvästä ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen velvollisuudesta taata pätevän unionin oikeuden soveltaminen antamalla välitoimia koskeva määräys, jossa ei annettu lupaa Revision-valituksen tekemiseen unionin oikeuden soveltamisen ensisijaisuuden vuoksi, se on esteenä liittotasavallan perustuslain (Bundes-Verfassungsgesetz) 133 §:n 4 ja 9 momentin, luettuna yhdessä Verwaltungsgerichtshofista annetun lain (Verwaltungsgerichtshofgesetz) 25a §:n 1–3 momentin ja 30a §:n 7 momentin kanssa, kaltaisille kansallisille säännöksille, joissa annetaan taustalla olevan hallintomenettelyn osapuolille kansallisesti oikeus saattaa Verwaltungsgerichtin ratkaisu Verwaltungsgerichtshofin tutkittavaksi oikeussuojan toteutumisen valvonnan yhteydessä tekemällä ylimääräinen Revision-valitus?

([1]) Sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamisesta 29.4.2004 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EUVL 2004, L 166, s. 1, oikaisu EUVL 2004, L 200, s. 1).

([2]) Sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamisesta annetun asetuksen (EY) N:o 883/2004 ja asetuksen (EY) N:o 883/2004 täytäntöönpanomenettelystä annetun asetuksen (EY) N:o 987/2009 muuttamisesta 22.5.2012 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EUVL 2012, L 149, s. 4).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Oberster Gerichtshof (Itävalta) on esittänyt 4.11.2020 – CC v. Pensionsversicherungsanstalt

(Asia C-576/20)

(2021/C 35/42)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Oberster Gerichtshof

Pääasian asianosaiset

Revision-menettelyn valittaja: CC

Revision-menettelyn vastapuoli: Pensionsversicherungsanstalt

Ennakkoratkaisukysymykset

1) Onko sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamisesta annetun asetuksen (EY) N:o 883/2004 täytäntöönpanomenettelystä 16.9.2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 987/2009 ([1]) 44 artiklan 2 kohtaa tulkittava siten, että se estää vanhuuseläkkeen myöntämiseen toimivaltaista jäsenvaltiota ottamasta muissa jäsenvaltioissa täytettyjä lastenhoitokausia huomioon silloin, kun eläkkeen hakija on kyseisiä lastenhoitokausia lukuun ottamatta koko työelämänsä toiminut palkkatyössä tai itsenäisenä ammatinharjoittajana tämän jäsenvaltion lainsäädännön alaisuudessa, jo pelkästään siksi, että mainittu eläkkeen hakija ei ajankohtana, jona lastenhoitokauden huomioon ottaminen kyseisen lapsen osalta alkoi tämän jäsenvaltion lainsäädännön mukaan, toiminut palkkatyössä eikä itsenäisenä ammatinharjoittajana?

   Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan kieltävästi:

2) Onko asetuksen N:o 987/2009 44 artiklan 2 kohdan ensimmäisen virkkeen alkuosaa tulkittava siten, että asetuksen N:o 883/2004 II osaston nojalla toimivaltainen jäsenvaltio lainsäädäntönsä mukaan ei yleensä ota lastenhoitokausia huomioon tai ei ota niitä huomioon vain tietyssä tapauksessa?

([1]) EUVL 2009, L 284, s. 1.